

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/82/2018
Identifikačné číslo spisu:	8117010608
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:8117010608.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Aleny Šiškovéj na verejnom zasadnutí konanom 27. marca 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Q. R., pre obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného Q. R., proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1To/42/2017, z 20. februára 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie obvineného Q. R. zamietá.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 1T/36/2017 z 30. júna 2017, bol obvinený Q. R. uznaný za vinného v bode 1/ z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, v bode 2/ z obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona a v bode 3/, 4/ zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe, že

1/ od presne nezisteného času mesiaca september 2009 až do konca mesiaca január 2015, na rôznych miestach v Sabinove, pod rôznymi zámienkami postupne vylákal od poškodenej Q.M., rod. A. spolu 8.828,-€, hoci vedel, že tieto jej nebude môcť vrátiť a to v roku 2009 sumu 480,-€, v roku 2010 sumu 433,-€, v roku 2011 sumu 50,-€, v roku 2012 sumu 1.660,-€, v roku 2013 sumu 1.264,-€, v roku 2014 sumu 4.002,-€, v januári 2015 sumu 396,-€,

2/ v období od 26.2.2015 do 16.3.2015 v Sabinove a inde pod hrozbou inej ťažkej ujmy opakovane nútil poškodenú Q.M., rod. A., aby mu postupne poskytovala rôzne finančné prostriedky s tým, že inak jej bude ublížené bývalým policajtom V. K., ako aj jej rodičom, kde táto z obavy mu postupne zasielala sumu v celkovej výške 30.676,-€,

3/ v období od 25.4.2016 do 15.6.2016 v Ružomberku a inde, pod rôznymi vymyslenými zámienkami postupne vylákal od poškodenej Mgr. K. R. spolu 7.383,87,-€, hoci vedel, že túto sumu nevráti a to dňa 25.4.2016 sumu 3.500,-€, dňa 27.4.2016 sumu 2.500,-€, dňa 29.4.2016 sumu 500,-€, dňa 30.4.2016

sumu 210,-€, dňa 9.5.2016 sumu 250,-€ a dňa 14.5.2016 po tom, čo mu poškodená poskytla svoju platobnú kartu v čase od 14.5.2016 do 15.5.2016 z účtu tejto karty zakúpil tovar v hodnote 423,87,-€,

4/ v období od 29.3.2016 do 9.4.2016 v Novej Bani a inde, pod rôznymi vymyslenými zámienkami postupne vylákal od poškodenej V. B.V. spolu 22.940,-€, hoci vedel, že tieto nevráti a 29.3.2016 sumu 850,-€, 30.3.2016 sumu 1.460,-€, 1.4.2016 sumu 2.800,-€, 3.4.2016 sumu 2.300,-€ a 5.000,-€, 4.4.2016 sumu 2.000,-€, dňa 6.4.2016 sumu 1.000,-€, dňa 7.4.2016 sumu 2.950,-€ a 1.700,-€, 9.4.2016 sumu 490,-€.

Za to bol obvinenému uložený podľa § 189 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h) Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods.4, ods. 8 Trestného zákona v spojení s § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov a 4 mesiace. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona bol obvinený zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústav na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Súčasne bol obvinenému podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 78 ods. 1 Trestného zákona uložený ochranný dohľad na 2 roky a podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obvinenému uložená povinnosť nahradiť škodu vo výške 38.961,-€.

Proti tomuto rozhodnutiu podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Prešove podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku zamietol s tým, že podľa § 64 ods. 1 Trestného poriadku nepovolil navrátenie lehoty.

Proti predmetnému uzneseniu Krajského súdu v Prešove podal obvinený prostredníctvom svojej obhajkyne dovolanie z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. i), písm. l) Trestného poriadku a teda, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia a odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody.

V odôvodnení dovolania namietal, že hoci úvahy odvolacieho súdu o počítaní lehoty na podanie odvolanie majú oporu v zákone a racionálny základ, tak postrádajú akúkoľvek relevanciu a adekvátnosť vo vzťahu k danému skutkovému a právnomu stavu argumentovanému aj v podanom odvolaní, pretože sú použiteľné iba pre prípad, ak by fakticky nebol daný dôležitý dôvod na navrátenie zmeškanej lehoty na podanie opravného prostriedku. Odvolací súd absolútne nesprávne vyhodnotil neexistenciu dôležitého dôvodu nakoľko dôležité dôvody síce nie sú nikde presne vymedzené, avšak z významu slova je možné vyvodíť, že musí ísť o taký dôvod alebo skutočnosť, ktorá je závažného charakteru a zvyčajne je spojená s tým, že obvinenému zabránila nejaká vonkajšia udalosť podať opravný prostriedok v lehote, ktorá je zákonom určená. Za dôležitý dôvod na navrátenie lehoty sa v praxi považuje aj nesprávne poučenie obvineného v tom smere, že opravný prostriedok nie je prípustný alebo to, že poučenie o opravnom prostriedku mu vôbec nebolo dané. Tu treba s najvyššou intenzitou zdôrazniť, že nezákonná procesná situácia zavinená orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom spočívajúca v okolnosti, že obvinený predovšetkým v rozhodujúcej časti trestného procesu (hlavné pojednávanie a vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku) nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, pričom o tom nie sú žiadne pochybnosti, je existenciou dôležitého dôvodu na navrátenie lehoty na podanie opravného prostriedku. Je tomu tak preto, že ak počas trestného konania bol daný dôvod povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 2 Trestného zákona a obvinený v rozpore so zákonom iba na základe výlučného zavinenia orgánov činných v trestnom konaní a súdu obhajcu nemal, nevyhnutne sa musí mať za to, že akémukoľvek poučeniu či už v ústnej forme na hlavnom pojednávaní alebo v písomnej forme obsiahnutej v doručenom rozsudku, nie je schopný riadne porozumieť a v nevyhnutnej závislosti od toho dôvodného predpokladu nie je schopný sa náležite sám obhajovať a využiť svoje procesné oprávnenia. Takéto vyhodnotenie situácie je teda dôvodom na navrátenie lehoty. Súdna prax medzi dôvody spôsobilé zakladať takúto pochybnosť demonštratívne zaraďuje aj aktuálny psychický stav obvineného, o ktorom nemusí existovať ani lekárska správa, ale je príslušným orgánom zrejmý zo správania sa obvineného. Preto je absolútne neadekvátne citovaná argumentácia odvolacieho súdu spočívajúca v upozornení na existenciu znaleckého posudku o z odboru psychiatrie, ktorý podľa odvolacieho súdu už nemusel nutnú obhajobu v

§ 37 ods. 2 Trestného poriadku odôvodňovať. Orgány činné v trestnom konaní síce odôvodnili vznik pochybností o spôsobilosti obvineného sa náležite obhajovať, ale následne v čase, kedy obhajcu nemal sa existenciou resp. zánikom a zdôvodnením týchto dvoch alternatív absolútne nezaoberali. Musí platiť, že ak vznik tohto dôvodu povinnej obhajoby musí byť v spise písomne podložený a primerane zdôvodnený, nevyhnutne v rovnakej forme musí spis obsahovať aj jeho zánik. Ak tomu tak nie je, pričom obvinený fakticky obhajcu nemal, v záujme ochrany ústavného práva obvineného na právnu ochranu prejavenej vo forme obhajoby advokátom v trestnom konaní nemôže platiť iný záver ako ten, že toto ústavné právo obvineného bolo zásadným spôsobom porušené. Je bez najmenšej pochybnosti, že ak je daný dôvod povinnej obhajoby, ktorý preukázateľne nepominul a obvinený napriek tomu nemá obhajcu, tak rozhodnutie, vo vzťahu ku ktorému by inak lehota na podanie opravného prostriedku uplynula, nebolo tomuto obhajcovi nikdy doručené, čiže v tomto zmysle de facto lehota na podanie opravného prostriedku nikdy uplynúť nemohla. O nespôsobilosti obvineného náležite sa obhajovať svedčí aj zvukový záznam zo dňa 30.6.2017 z hlavného pojednávania v časti týkajúcej sa poučenia o opravnom prostriedku proti vyhlásenému rozsudku, z ktorého je zrejmé, že obvinený bol rozrušený, sudcovi odpovedal zmätočne a opakovane sa vyjadril, že pre účel podania opravného prostriedku si počká na doručenie jeho písomného vyhotovenia. Dodnes nebolo nijakým spôsobom vysvetlené kedy, na základe čoho dôvod povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 2 Trestného poriadku pominul. Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil odvolanie ako podané oneskorene. Správne mal súd uznať dôležitý dôvod na navrátenie lehoty na podanie opravného prostriedku, pretože bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu. Takýmto konaním odvolací súd sám zásadným spôsobom porušil právo obvineného na obhajobu a prijal tak nesprávny právny záver. Na záver požiadal dovolací súd, aby jeho argumentom vyhovel a vyslovil, že bol porušený zákon a súčasne zrušil obidva výroky napadnutého rozhodnutia a odvolaciemu súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov, ktorý uviedol, že obvinený bol vždy v každom štádiu konania jasne a zrozumiteľne poučený o svojich právach, ako aj o práve mať obhajcu. To, že si obvinený obhajcu nezvolil a ani o jeho ustanovenie nepožiadaval, nemôže dávať za vinu orgánom činným v trestnom konaní a súdu. Obvinený bol jasne a zrozumiteľne poučený o práve podania odvolania, čo vyplýva aj zo zápisnice z hlavného pojednávania, kde sa obvinený vyjadril, že tomuto poučeniu porozumel a k opravnému prostriedku sa nevyjadruje. Súd o zamietnutí odvolania obvineného rozhodol v súlade so zákonom, preto navrhol podané dovolanie zamietnuť podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne a obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného Q. R. nie je dôvodné, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky a poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit' a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam

špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) a písm. l) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „práva na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného :

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného Q. R. zásadným spôsobom, a teda ku takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu uviedol v písomných dôvodoch dovolania obvinený Q. R..

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že mu mal byť ustanovený obhajca z dôvodu uvedeného v zmysle § 37 ods. 2 Trestného poriadku, najvyšší súd považuje za potrebné poukázať na celú genézu týkajúcu sa

obhajoby obvineného počas trestného konania tak, ako vyplýva zo spisového materiálu:

- dňa 20. novembra 2015 bol vyšetrovateľom PZ podaný návrh na vyšetrenie duševného stavu obvineného z dôvodu, že bol hospitalizovaný na psychiatrii v Bojniciach a taktiež je dlhodobo liečený v psychiatrickej ambulancii. Znalci mali posúdiť, či bol obvinený v rozhodnom čase schopný svoje konanie ovládať, či si uvedomoval svoje protiprávne konanie, ako aj posúdiť schopnosť obvineného správne chápať zmysel trestného stíhania vedeného proti nemu,
- dňa 23. novembra 2015 sudca pre prípravné konanie opatrením podľa § 40 Trestného poriadku, ustanovil obvinenému obhajkyňu JUDr. Lucia Verešpejová, z dôvodu uvedeného v § 37 ods. 2 Trestného poriadku (č. l. 94),
- dňa 19. apríla 2016 si obvinený v zmysle § 39 ods. 1 Trestného poriadku zvolil obhajcu JUDr. Jána Havláta (č. l. 98),
- dňa 4. mája 2016 bol vypracovaný znalecký posudok z odboru zdravotníctvo - psychiatria (č. l. 326 - 343) so záverom, že obvinený netrpel ani netrpí na žiadnu duševnú poruchu ani duševnú chorobu, v čase spáchania skutkov bol schopný rozpoznať nebezpečenstvo a protiprávnosť svojho konania a je schopný chápať zmysel trestného konania,
- dňa 5. mája 2016 požiadal vyšetrovateľ PZ o zrušenie opatrenia o ustanovení obhajkyne JUDr. Lucie Verešpejovej práve z dôvodu, že si obvinený zvolil obhajcu JUDr. Jána Havláta (č. l. 100),
- dňa 11. mája 2016 sudca pre prípravné konanie zrušil opatrenie o ustanovení obhajkyne JUDr. Luciu Verešpejovú (č. l. 101),
- dňa 17. mája 2016 obhajca JUDr. Ján Havlát vypovedal plnomocenstvo, ktoré mu bolo udelené obvineným 19. apríla 2016 na zastupovanie v predmetnej trestnej veci, z dôvodu neposkytnutia preddavku a narušenia nevyhnutnej dôvery (č. l. 104),
- dňa 20. júna 2016 bol obvinený upozornený na zmenu právnej kvalifikácie skutku pod bodom 2/ tak, že tento skutok bude v ďalšom konaní posudzovaný ako obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, kde bol aj náležite poučený o dôvode povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a zároveň mu bola určená lehota na zvolenie si obhajcu s tým, že ak si obhajcu nezvolí, bude mu ustanovený (č. l. 69),
- dňa 12. júla 2016 požiadal vyšetrovateľ PZ o ustanovenie obhajcu obvinenému z dôvodu povinnej obhajoby v zmysle § 37 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (č. l. 107 - 108),
- dňa 18. júla 2016 sudca pre prípravné konanie podľa § 40 Trestného poriadku ustanovil obvinenému obhajcu JUDr. Mareka Tkáča z dôvodu uvedeného v § 37 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (č. l. 109),
- dňa 9. septembra 2016 bol obvinený vypočúvaný za účasti ustanoveného obhajcu JUDr. Mareka Tkáča, pri ktorom po zákonom poučení v zmysle § 37 ods. 4 Trestného poriadku a po porade s obhajcom uviedol, že sa výslovne vzdáva práva na povinnú obhajobu a bude sa obhajovať sám. Na základe takéhoto slobodného a vážneho rozhodnutia obvineného vyšetrovateľ PZ požiadal o zrušenie opatrenia o ustanovení obhajcu (č. l. 110, č. l. 160),
- dňa 22. septembra 2016 sudca pre prípravné konanie opatrením podľa § 40 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedenom v § 37 ods. 4 Trestného poriadku zrušil opatrenie o ustanovení obhajcu JUDr. Mareka Tkáča (č. l. 111).

Z uvedeného vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní postupovali v zmysle ustanovení Trestného poriadku, keď obvinený bol zastúpený obhajcom v rámci prípravného konania až do okamihu jeho

osobného, avšak slobodného a vážneho rozhodnutia vzdať sa práva na povinnú obhajobu, tak ako si to vyžaduje ustanovenie § 37 ods. 4 Trestného poriadku. Neobstojí ani námietka obvineného, že mal byť zastúpený obhajcom v zmysle § 37 ods. 2 Trestného poriadku. Z uvedeného prehľadu taktiež vyplynulo, že pokiaľ mali orgány činné v trestnom konaní pochybnosť o spôsobilosti obvineného náležite sa obhajovať, bol mu obhajca ustanovený v zmysle § 37 ods. 2 Trestného poriadku. Na základe znaleckého posudku, ale najmä aktívneho využívania opravných prostriedkov v rámci prípravného konania samotným obvineným, kde niektoré z nich boli z jeho strany úspešne uplatnené, však bola dôvodná obava o spôsobilosti obvineného náležite sa obhajovať rozptýlená.

Taktiež nemožno opomenúť ani skutočnosť, že obvinený na hlavnom pojednávaní dňa 9. mája 2017, po zákonnom poučení v zmysle § 257 ods. 1, ods. 5 Trestného poriadku uviedol, že zákonnému poučeniu porozumel a urobil vyhlásenie o vine pri bodoch 1/, 3/ a 4/ obžaloby, čo svedčí o jeho schopnosti porozumieť poučeniu a náležite uplatňovať svoje práva.

Pokiaľ ide o vyhlásenie rozsudku, zo zápisnice z hlavného pojednávania vyplýva, že obžalovaný v priebehu odôvodnenia rozsudku verbálne komentoval toto odôvodnenie, na čo bol súdom upozornený. Po vyhlásení rozsudku bolo dané stručné odôvodnenie rozsudku a zákonné poučenie o možnosti podať odvolanie do 15 dní od oznámenia predmetného rozsudku prostredníctvom Okresného súdu Prešov na Krajský súd v Prešove. Oznámením sa rozumie vyhlásenie rozhodnutia v prítomnosti osoby oprávnenej na podanie odvolania a doručenie rozhodnutia osobe oprávnenej neprítomnej pri vyhlásení rozhodnutia. Po poučení obvinený uviedol, že poučeniu porozumel a ponechal si lehotu na podanie opravného prostriedku. Najvyšší súd považuje za dôležité, že obvinený vôbec nenamietal v čase vyhotovenia zápisnice, že by poučeniu neporozumel.

Z predloženého spisu nevyplývajú žiadne pochybnosti o duševnej spôsobilosti obvineného nielen páchať trestnú činnosť a byť za ňu trestne zodpovedný, ale ani o tom, že by nechápal zmysel trestného konania a napokon ani o tom, že by sám nevedel riadne vykonávať a realizovať svoje práva v trestnom konaní. Preto je nesporné, že obvinenému nemusel byť v ďalšom konaní ustanovený obhajca podľa § 37 ods. 2 Trestného poriadku, tak ako na to v odvolaní poukazovala obhajoba (viď. najmä znalecký posudok).

Na základe vyššie uvedeného najvyšší súd konštatuje, že nezistil porušenie práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom tak, ako to predpokladá ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu bolo v predmetnom prípade základným predpokladom uplatnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku.

Nakoľko dovolací súd zistil, že boli splnené zákonné podmienky pre rozhodnutie Krajského súdu v Prešove o zamietnutí odvolania obvineného postupom podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, nepokračoval v prieskumnej povinnosti podaného dovolania, pretože nie je splnená podmienka dovolania podľa § 372 veta prvá Trestného poriadku. Zamietajúce rozhodnutie dovolacieho súdu, pokiaľ ide o splnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku, teda znamená konštatovanie nesplnenia podmienky dovolania podľa § 372 Trestného poriadku.

Z obsahu podaného dovolania a ani z preloženého spisu nevyplynula žiadna skutočnosť, ktorá by naplnila dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c, písm. i a písm. l) Trestného poriadku uplatnené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 391 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie obvineného Q. R. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.